

namental i que passa generalment desconegut.

Els pares d'aquets joves, per regla general gent acomodada, aspiren a que sos fills disfrutin excessivament de la posició en que's troven, lo que endevinat instintivament per els fills dona per resultat que aquets no aspirin a sa independència econòmica, que la creuen innecessària refiats de que els pares ja cuidaran de satisfer ses necessitats. Diu un eminent economista tractant precisament d'aquest tema: «La família no ha d'esser un niu on els ocells pares tinguin que posar a perpetuitat en la boca de la fillada tot lo que aquesta necessiti; els fills se la han de campar aixís que'ls creixin les ales».

El no conèixer o no seguir aquesta norma, no tenim cap dubte que ha sigut causa de l'inutilització de més d'un jove olotí de casa bona, donant lloc a que's produís el tipu de *señorito* més o menys castic, tipu que resulta una plaga per la societat i un verdader candidat a suïcida econòmica i moralment.

A dita causa s'hi pot unir la mediocritat en que's desenrotlla la ensenyança de segon grau i la universitària; la carencia que Olot pateix de centres de cultura i el producte ha d'influir poderosament en la evident pobresa d'esperit de nostra joventut universitària.

Examinada sumaríssimament la situació actual de nostra joventut, cal intentar l'estudi dels remeis que's podrien utilitzar per a son millorament.

D'aixó val la pena de tractar-ne en ocasió pròxima.

RAFEL MUNTANER.

NOTES D'ART

ENRIC GALWEY.—Aquest pintor que quasi podem considerar com olotí, si bé no fou nat en nostra terra, s'ha fet dins nostre paisatge, i ha donat els seus primers passos dins aquesta escola naturalista, nostra, puix aquí és on sortí més intensa, forta i amb més sinceritat cuidada.

De tots els de la seva tongada en Galwey és el primer entre 'ls pocs que ha quedat fort i amb personalitat; la seva pintura de bon principi ja mira'l fi; no és com la gran majoria de pintors, que com deia molt bé'l meu pare, (Joaquim Vayreda) acaben les teles però no les comencen; En Galwey, com a bon deixeble que fou d'ell, no ha descuidat mai aquest precepte.

He dit que la seva pintura de bon principi ja mira'l fi, perquè's tracta d'un pintor de verda objectivitat pictòrica, que si bé la seva factura i la seva visió són de la seva època, cosa que no pot esser d'altra manera, objectivament mirat marxa al costat de les escoles més modernes, i és per aquesta raó, que jo tinc el més

ferm convenciment del valor definitiu de la pintura d'aquest mestre.

Acaba d'esser premiat en la exposició de Belles Arts de Madrid, el nostre amic, amb una primera medalla; jo tinc la seguretat de la més estricta justícia i del més gran acert en aquest fallo, car si En Galwey és lo millor en paisatge de la seva època, dins Calalunya, i al restant de Espanya, que jo conega, dintre 'ls de última hora només n'hi havia un, de verdader paisatgista i aquest és mort, (me refereixo an En Regoyos) me sembla doncs que al nostre pintor, li queda un dels millors llocs dins Espanya en aquest ram de la pintura.

F. VAYREDA.

Opinions agenes

¡TINGUEM SENY!

L'hora de les conmocions mundials és arribada; dia darrera dia sembla que les paraules de Jesucrist «estimeu-vos els uns als altres» se vagin esborrant dels cors humans, i que ja no existeixi altre dret que'l del més fort i el del més crudel; i l'intel·ligència sembla ofuscar-se en la ment dels homes, engegats per la lluita i el desig comú de sobrepujar al damunt de tots els demés. Ja casi podem donar per perduts aquells temps en que la preponderancia's media amb la generositat, i'l desprendiment, i la cultura i els refinaments. Tot axó és perdut en aquets tristos moments actuals.

Pensem, válgam Deu. sinó hauria estat millor una lluita entre les nacions, per medi d'un esforç cultural, esmersant'hi totes les milionades que s'han llensat amb foc i fum, i que s'han soterrat sota les aigües. Quantes obres importantíssimes fracassen per falta de capitals, i ara milions de quantitats són llensades cada dia, per a demostrar la sang freda, i el rencor que en llurs cors hi n'ha.

Peró vindrà, no'n dubtem gens, el dia del resabliment de les antigues coses; vindrà quan les nacions en lluita se sentin extenuades i impossibilitades de moure's més. Vindrà la pau però amb ella un regirament general del mapa geogràfic. Les nacions s'habituen a lluitar sense fi, però llur consciència les obliga a buscar un ideal en la lluita que elles ne diuen sagrat; hem sentit evocat ja múltiples vegades el record de pobles oprimits per la crudeltat d'un dominador: Polònia, Bèlgica, Alsàcia, Bòsnia, Luxemburg, etc.

La deslliuració dels petits estats antics, tindrà efecte o no, però llur independència, va sobresortint damunt les coses; la qüestió nacionalista